

Между това ликуващиятъ народъ около Обрешкова бучеше като порой. И се зададе отъ горния край на стъгдата. Обрешковъ вървѣше срѣдъ всички, като че ли го подигаха на ржце. И цѣлъ бѣше въ китки и вѣнци. Но тукъ, въ началото на градската стъгда, той съзрѣ група свои роднини и познати. Това го трогна; младиятъ момъкъ размаха пушката си къмъ тѣхъ и викна възторженъ:

— Свърши се, братя! Свободни сме вече!

Обаче стана нѣщо неочаквано. Роднинитѣ на Обрешкова познаха своя човѣкъ. И настрѣхнаха. Значи, никакъвъ български войникъ не е влѣзълъ въ Добричъ! Не, наистина, не е ли всичко това една опасна измама?

Така братовчедътъ на Обрешкова, Паскалъ, високъ и кокалестъ дърводѣлецъ, разбута тълпата, приближи Обрешкова и го притегли въ желѣзнитѣ си пригрѣдки. После дигна ржката си къмъ народа, за да млъкнатъ всички. И като цѣлуна горещо Обрешкова по устата, попита го високо:

— Кажи, брате, предъ цѣлия народъ кажи: не си ли Юда?

Обрешковъ се опули. Види се, той бѣше вече уморенъ, та силно преблѣднѣ. Но изеднажъ лицето му се проточи: момъкътъ съзна великото, което хилядниятъ народъ чакаше сега отъ неговитѣ уста. Въ очитѣ му просия победна вѣра, той дигна високо пушката си и, като посочи севера, изрева хипло:

— Българинъ съмъ, бе братя! Съ очитѣ си видѣхъ: — тамъ е войската! Гонятъ власитѣ!